

slaaede Aalegaardsparagraf igennem, vil man blive klar over, at Grundejerne have Førsteretten, ikke alene til at stille Aalegaarde ud, saaledes som de ere definerede i Forslaget, men til indenfor Aalegaardene at fiske efter Aalene med fritstaaende Aaleruser saa langt ud, som der overhovedet kan fiskes Aal. Og naar det er Tilfældet, hjælper det, som jeg har haft Lejlighed til at sige tidligere, overordentlig lidt eller slet intet den fri Fisker, at man siger til ham: Udenfor det Sted, hvor der overhovedet kan fiskes, maa du have Lov til at fiske. Praktisk set vil den af Flertallet foreslaaede Aalegaardsparagraf altsaa have akkurat den samme Virkning som den nugældende Aalegaardsparagraf, nemlig den, at den fri Fisker overhovedet ikke kan komme til at fiske Aal. Jeg har sagt det før, og jeg skal gentage det, at man i Stedet for vilde staa sig ved at skrive ganske kort: Det forbydes danske Fiskere at fiske efter Blankaal, thi hvis man gjorde det, vidste Fiskerne, hvad de havde at rette sig efter. Jeg kan altsaa, uagtet jeg maa anerkende, at det ærede Medlem for Thisted med den ærligste Villie af Verden har arbejdet for at faa dette Spørgsmaal fornuftigt ordnet, ikke erkende, at det er lykkedes ved det Forslag, som han er Medforslagsstiller af.

Det ærede Medlem gjorde sig skyldigt i en Misforstaaelse, som jeg kort skal rette, idet han udtalte, at jeg i mit første Foredrag havde sagt, at Flertallets Forslag var Aalegaardskommissionens Forslag. Det har jeg ikke talt om. Jeg har sagt, det var Fiskerikommissionens Forslag, og det er to temmelig vidt forskellige Ting.

Det ærede Medlem for Møen (Emil Petersen) omtalte Konventionen og dens Forhold til Fiskeriloven og udtalte, at Konventionen kun angik de fælles Vande og Vandene udenfor Søterritoriet, medens Fiskeriloven her kun angik Søterritoriet. Det er aldeles forkert. Denne Lov kan fornuftigvis kun angaa Søterritoriet, men Konventionen angaar sandelig baade Søterritoriet og Vandene udenfor det, altsaa ikke alene de Vande, hvor Øresund er saa smalt, at henholdsvis Danmark og Sverige har Højhedsret over det, men ogsaa de Vande, der ligge udenfor i Sømil fra Land paa begge Sider. Det er givet, thi ellers var det hele meningsløst. Det ærede Medlem kommer altsaa til at læse sin Konvention igennem een Gang endnu.

Den højtærede Landbrugsminister stillede sig noget imod Ændringsforslaget

under Nr. 1, der vedrører Spørgsmaalet om Bundgarnsretten. Han vilde tage et Forbehold, men det var dog ikke saa særlig stærkt. Det var kun et Forbehold mod, at man skulde avertere og gøre sig saa store Anstrengelser for at faa bekendtgjort, dels hvorledes Udfaldet af Lodtrækningen over Bundgarnspladserne var faldet ud, og dels forskellige andre Smaaforhold. Men jeg tror, at det netop er rigtigt, at man har saadanne bestemte Regler for disse Bundgarnspladser. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Mors (Markvorsen) i, at saadanne bestemte Regler maa man have, hvis man ikke vil gaa med til at skabe, som jeg ogsaa nævnte i mit første Foredrag, en ny Aalegaardsret. Jeg vil vedblivende haabe paa, at det maa lykkes at faa den højtærede Minister til at indse, at det Forslag, der foreligger her, er det bedste, der nogen Sinde har foreligget, og hvis vi overhovedet skulle ud over det Spørgsmaal paa en fornuftig Maade og saaledes, at der muligvis kan samles et Flertal for det her i Rigsdagen, maa det gaa i den Retning, som det foreliggende Forslag gaar.

Den højtærede Minister kunde gaa med til Ændringsforslag Nr. 24 vedrørende Spørgsmaalet om Indplantning af Fiskeyngel i forskellige Vande, men beklagede, at hans Ret til at forbyde visse Redskabers Brug var noget indskrænket. Jeg tror ikke, den højtærede Minister skal være saa ked af det. Jeg vil i alt Fald ganske slutte mig til de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Mors (Markvorsen). Jeg tror, at Paragraffen, naar den affattes saaledes, som den findes i Ændringsforslagene nu, vil komme til at virke overordentlig godt. Jeg er vis paa, at naar der er gaaet nogen Tid, vil den højtærede Minister selv erkende, at det var godt, at man innskærkede hans Ret i de Henseender, her er Tale om, saa meget, som man har gjort det.

Endelig gjorde den højtærede Minister en Bemærkning med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 50. Han udtalte, at han kunde gaa ind paa Forslaget om, at Dommerne skulde have Ret til at tilkalde sagkyndige ved Undersøgelsen af Fiskerisager, men han vilde tage Forbehold overfor det Honorar, vi havde tilladt os at stille Forslag om i de paagældende Tilfælde. Han mente, at det kunde blive en stor Sum og kunde have vidtrækkende Følger. Det tror jeg ikke. Jeg tror ikke, at det i højere Grad kan komme til at tynge Statskassen. Men et er ganske sikkert: Skal Bestemmelsen